

Горката пчелица била за съжаление. Тя треперала от студ, крилцата ѝ били залепени, и тя изглеждала нещастна и за оплакване. И понеже вирчето било засенчено от нависнали дървета, нито един слънчев лъч не можъл да проникне до нея.

„Ах!“ мислела си тя, „един път да стигна на брега! Един път да се посгрея на слънчице!“

Най-после Бржмка дошла до брега, но с каква мъка — сама си знаела. Додего е жива, не би забравила. Дългите тревици се огъвали под тежестта на тялото ѝ, и тя едва се задържала. Излезла горе, трябвало още доста време да пътува на сянка, доде стигне слънчице. Тя дошла до един камък, напечен от слънчевите лъчи, и се спряла на него да почине.

И минало се доста време, доде да си отдъхне и съвземе, за да може да се върне в кошера. Тя започнала да се опитва да хвърчи. Отначало се чувствувала тжй изтощена и слаба, че се страхувала, дали ще стигне дома си.

„Щом си ида“, казала си тя, „ще разкажа на Зжм ка всичко. Права е тя, дето послуша съвета на старата ни другарка! Трябваше и аз да бъда послушна!“

Малко по малко Бржмка се съвземала. Обедната горещина и раздвижването ѝ на слънце били цяла благодат за нея. Тя могла вече да пътува по-дълъг път. Най-после достигнала детелиновата ливада, похапнала там малко медец, очистила крачката си, оправила крилцата си. Тя била вече чиста, спретната и силна.

Ето я вече на градинската стена. Поспряла се малко да почине, разперила крилца и хайде в кошера!

Сега вече разбрала, какво е това „опитност“.

Дали след това е станала послушна?

А. Ф.

